

ਗੁਰੂ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਪੰਥ

ੴ ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ

ਗੁਰੂ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਪੰਥ

ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

ਗੁਰੂ, ਕਰਬਾਈ ਅਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਪੰਥ

- 1

ਸ੍ਰ. ਜਗਦੀਪ ਸਿੰਘ ਚੌਹਾਨ

ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਦਿਸ਼ਾ, ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਦਿੱਖ ਜਦੋਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਾ ਪਠਿਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ, ਵਾਹੀ ਜਾਂ ਵਾਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਵਾਹੀ ਹੀ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਅਸੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਕਰਦਿਆਂ ਆਪਣੇ ਵੀ ਵਾਹੀ ਨੂੰ ਵੱਖੀ ਵਾਹੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਾਹੀ ਨੂੰ ਗੁਰਵਾਹੀ, ਧਰ ਕੀ, ਸੱਚੀ ਵਾਹੀ ਅਤੇ ਅਨਿਤ ਵਾਹੀ ਆਦਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸੁਭਾਵਿਤ ਹੈ।

ਜਾਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ

ਇਹ ਗੁਰਵਾਹੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਂ, ਗੁਰਦੁਆਰਾ, ਮੇਦਰ ਪਿਛੇ ਪੈਰ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪੰਥਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਆਰਿ ਕਾਰ ਤੋਂ ਹੀ ਜੋੜੇ ਤੇ ਅਨੁਭਵਿਤ ਹੋਣਾ ਨਾ ਆਉਂਦੇ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਤੋਂ ਵੀ ਵਾਹੀ ਇਹ ਗਤੀ ਹੀ ਪ੍ਰੋਤਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

- ਸੁਖ ਰਾਜੇ ਹੋਰ ਧਰ
ਸਭਿ ਸੁ ਤਾਰੇ ਕੇਰਣ ਰਾਣੀ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਿਲਿ ਗਾਵੇ
ਗਾਤੀ ਜਾਇ ਸੁਖਿ ਗੁਰਵਾਹੀ

- ਵਾਹੈ ਮਾਠਸ ਮਾਰਾ ਬੈਠਾ ਬਾਗੀਚ ਬਦਾੜਾ ॥
ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰਿਆ ਨਾਮ ਦਿਨ ਤੋਆ ਖਿਜੋਤਾੜਾ ॥

- ਪਤਿਤ ਅਜਾਨਤ ਪਾਪ ਕਰ ਜਾਇ ਕਰਾਦਤੀ ਦੇ ਰਹਿਆ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਬੇਸੁਖ ਤੇਰੈ ਪਾਪ ਕਰਾਏ ਦੁਰਗਤਿ ਰਹਿਆ ॥
ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਗਾਇਨੁ ਤਦਜਰ ਅੰਦਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿਆ ॥

ਭੇ ਪੁਤ ਭਾਏ ਵੇਲਾ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਫਰ ਵਿੱਚੋਂ ਰਹਿੰਦਾ ॥

ਪੁੱਤ੍ਰ ਉਪਾਸ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ਧਰਨੁ ਜੋ ਚਿੰਤ ਉਮਤਿਆ ॥

ਗੁਰੁ ਦੁਆਰੈ ਜਾਇਨੈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਉਂ ਸਰਾਇਨੁ ਕਰਿਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਮਾਧੀ ਦੇ ਕੇਸੀਤ ਗਰ ਘਾਟ ਜਦ ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਗੁਰੁ ਜਗੁਪ ਦਿਖ ਪਰਗਟ
ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਰੂਪ ਦਿਖ ਹੀ ਨਿਖੜਿਆ ਹੋਇਆ । ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ
ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਿਖਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓ

ਕਥਿ ਪਰਗਟੁ ਆਸਿ ਸੁਟਾਇਆ

- ਆਸਾਹੀ ੧੫

ਤਦ ਕਦੀ ਕਦ ਜੇ ਜਗ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕੇ ਇਹ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਰਿਤੀ ਹੈਂ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਆਇਓ ਫਿਰਿਓ ਧਰਿ ਘਾਟੁ ਭਾਇਓ ॥

ਭੇਤੋਂ ਤੇ ਆਇਓ ਗੁਰੁ ਰਖੁਦੈ ਕਾਇਓ ॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਾਧਿ ਕੈਨੁ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ਕੀਓ ॥

ਉਗ੍ਰਸੈਣ ਕਥਿ ਗੁਰੁ ਆਭੈ ਭਗਤਾ ਜਨ ਕੀਓ ॥

ਕਰਿਜਗਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਅਗਦ ਆਸੁ ਕਾਇਓ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਰਖੁ ਆਧਿਕਾਰੁ ਆਟਰ ਆਰਿ ਪੁਰਖਿ ਫੁਰਮਾਇਓ ॥

ਕਰਿਜਗ ਦਿਖ ਸਤੀ ਹੁਣ ਵਾਸੀ ਗੁਰੁ ਪਰਿਪਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ
ਤੋਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ਇਹ ਗੁਰੁ ਗਜ ਆਧਿਕਾਰੁ ਅਤੇ ਆਟਰ ਹੈ । ਸਚਿਰ ਹੈਂ
ਸਰਾਹੀ ਚੜ੍ਹਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈਂ

ਏਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੁ ਗਮਰਾਜ ਜੀ ੨। ਵਾਰ ਦਿਖ ਤੈਥੋਂ ਸ੍ਰੀ

ਹੋਈ ਆਧਿਕਾਰੀ ਸਰ ^{ਪਰਮਾਤਮਾ} ~~ਸਤਿਗੁਰ~~ ਨਰਾ ਹੈ

ਹੋਰਿ ਜਗਤ ਜੁਗੇ ਜੁਗ ਜੁਗਾ ਜੁਗੇ

ਸਰ ਪੀਤੀ ਗੁਰੁ ਚਰੀ ॥

- ਪੰਨਾ ੨੩

ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਆਰਿ ਵਾਰ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਝਿਕਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਚਿਰਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਭੋਪਈ

ਪ੍ਰਿਥਾਮ ਨਾਤ ਨਥ ਬਹਾ ਪਸਾਰਾ। ਉਘੈਰਾ ਤੇ ਸਿੰਘਰਿ ਉਧਾਰਾ।
ਕਾਸ਼ੈਣ ਪ੍ਰਥਮੇ ਭਇਓ ਤੁਪਾ। ਅਧਿਕ ਅਤੁਰ ਥਾਓ ਤੁਪਾ ਅਨੁਪਾ।
ਕਾਸ਼ੈਣ ਦੁਜਰ ਭੁਮਾ ਭਇਓ। ਕੂਰਬਰਸ ਤੀਸਰ ਜਗਿ ਠਠੇ।
ਕਾਸ਼ੈਣ ਰਤੁਰਥ ਸਿੰਘ ਜੋਤੈ। ਜਿਤ ਤੇ ਭਠੇ ਜਗਤ ਸਭ ਕੇ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਭੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਸਾਰ
ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਘੈਰਾ ਈਸ਼ਰੀ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਵਿਛਣਾ ਨ ਜਿਸਨੇ ਸੁਪੈਰਾ ਕੀਤਾ।
ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਸ਼ੈਣ ਦਿਖਾਏ ਪੈਰਾ ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਕਾਸ਼ੈਣ, ਚਤੁਰਾ
ਅਤੇ ਕੂਰਬਰਸ ਸਿੰਘਰੀ ਤੇਸਰੇ ਸਥਾਪਤ ਹੋਏ। ਉਥੇ ਰਹੇ ਕਾਸ਼ੈਣ
ਵੈਰਾ ਸਰੂਪ ਕਾਸ਼ਪੁਰਬ ਮਾਂ ਦਿਖਾਏ ਜਾਂ ਰਿਹਾਯਾ ਗਰਭ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ
ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਜਗਤ ਉਤਪੰਨ ਹੋਇਆ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪ ਆਰਿ ਵਾਰ ਤੋਂ ਈਸ਼ਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬਾਂ ਦਾ
ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦਾ ਰੋਗ
ਇਤਿਹਾਸ ਸਿੱਖ ਦੇ ਸੂਰਜ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਅਤੇ ਜੁਗਾਂ-ਯੁਗਾਂ, ਰਾਮਾਜਨਾ,
ਤ੍ਰੇਤਾ ਯੁਗ ਅਤੇ ਅਗੇ ਉਤਪਤੀ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੀ ਸੁਰੀ ਦੇ ਕੇ ਉਹ ਸਿੰਘਰੇ
ਵਿਚ ਦੇਖੀਆਂ ਜੋਤੀ ਕੁਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸਾਸਰ ਦੇਵ ਜੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਤੋਂ ਦਾ ਪਰਮੰਸ਼ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਤਪਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਤਮਿਕ ਅਤੇ
ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਿ ਕੀਤਾ ਹੈ। ० —————→

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਗੁਰਮਤਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਾਏ
ਹਨ। ਉਤਪਤੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਰਚਨਾਂ ਉਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤਿ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਹੁਣੇ
ਜੁਗਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਤੇ ਉਤਪਤੀ ਦੇ ਸਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਿਖ ਰਿਹਾ
ਉਹ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰੇ ਹਨ

੭ → ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਾਸਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਚੜੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ
 ਦੇ ਖਿਸਾਰੇ ਨੂੰ ਚੀਪਰ ਤੋਂ ਚੀਪਰ ਜਗਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਰਿ
 ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਤ ਕਾਰ ਤਕ ਜਗਣੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿਤਾ
 ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਚੀਪਰ ਤੋਂ ਚੀਪਰ ਜਗਣ ਦੀ ਕਾਰ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ
 ਹੁੰਦੀ। ਆਪ ਜੀ ਦਿਉਤਾ ਨਦਰ ਦਿਖਾਇਓ ਹਮ

ਸਾਸਰ ਅੰਗਰਿ ਕੇ ਬਪੁ ਧਰਾ
 ਪਰਮ ਪੂਰਬਿ ਇਹ ਜਗ ਮੇ ਕਰਾ
 ਅਮਰ ਰਾਸ ਪੁਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਾਯੋ
 ਜੇਹੁ ਚੀਪਰ ਤੇ ਚੀਪ ਜਗਾਯੋ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਸੇਵੇ ਦਾ ਦਿਲਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਏ ।
 ਦੁਆਪਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਾਹੀ ਭਰਿ ਰਹਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਏ ।
 ਤੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਗਾਹੀ ਜੀ ਰਾਗ ਗਾਯ ਜਪੈ ਜੁਪੁ ਪਾਏ ।
 ਬਖਿਸ਼ਿਓ ਸਾਨਕ ਗੁਰਗੋਬਿੰਦ ਗਗਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ਅਭਾਏ
 ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ ਚਤੁਰੀ ਪੀਚਾਇਣੁ ਦਿਰਿ ਭਾਇ ਜਪਾਏ ।
 ਗੁਰਿ ਅਭਰ ਇਕੁ ਰਾਗੁ ਗੁਰੁ ਜਪੁ ਮੀਰੁ ਜਪਾਏ ।
 ਜਗ ਤੇ ਬਿਪਤਿਆ ਫਿਰਿ ਤਾ ਜਪਾਏ ॥ ੪੬ ॥੧॥

ਸੁਧੀ ਆਰਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਈਸਾਈ ਥਾਈ ^{ਅਭਰਾ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ} ਇਕ ਦਰਜ ਸਮੁਧੀ ਥਾਈ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਈ ਅਹਿਮਾ ਨਾਮੁ ਤਪੁਰੁ ਹੈ । ਸਤਿਗੁਰੁ ਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ^{ਪਾਦਸ} ਥਾਈ ਰਾ
 ਮੁਖ ਪੁਰਾ ਹੈ । ਗੁਰੁ ਥਾਈ ਦੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕਾਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ
 ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਾਹਾਂ ਵਿਚ ਘੁੜ ਦਿਖਾਏ ਦਿਨ ਗੁਰੁ ਦੇ ^{ਪਾਦਸ} ਰੋਜ਼
 ਗੁਰੁ ਈ ਪ੍ਰੀਤਾਸਾ ਅਭੇ, ਗੁਰੁ ਦੇ ਕਰਤਾਰ ਅਤੇ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਗੁਰੁ
 ਈ ਰੋਜ਼ ਤੇ ਤਪੁਰੁ ਚਾਨਣ ਪਾਇਆ ਹੈ ।

ਈਸਾਈ ਈ ਰੋਜ਼ ਤੇ ਕਰਾਉਣ ਦਾਸਾ, ਉਥੇ ਨੂੰ ਜਿਥਾਉਣ ਦਾਸਾ ।
 ਉਥੇ ਰਾ ਪ੍ਰਤਿਮਿ, ਉਥੇ ਰਾ ਜਗੁਪ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ । ਤੀਰੀ ਨੂੰ
 ਜਿਥੇ ਦਾਸਾ ਅਭਾ ਗੁਰੁ ਹੈ । ਗੁਰੁ ਅਹਿਮਾਸ ਰਾ ਰੋਗ
 ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾਸਾ ਕੀਪਕ ਹੈ, ਉਹ ਰਾਤਾਰ ਹੈ, ਤਪਰੇ ਨਿਰਿਅਾਂ
 ਦਿਹ ਭੈਰ ਵਰਤਾਉਣ ਦਾਸਾ ਹੈ । ਉਥੇ ਆਪ ਦੀ ਪੰਜੇ ਦਿਕਸ਼ ਦਸ
 ਦਿਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜਿਖਾਂ ਦੇ ਵੀ ਪੰਜੇ ਅਯਾਸ ਰੋਗ
 ਕਾਮ ਕੋਧ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ਤੀਕਾਰ ਨਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੈ, ਹੈ,
 ਉਹ ਜੁਖਾਂ ਦਾ ਜਾਗਰ ਹੈ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੈ । ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੀ ਸਿੰਗਾਂ,
 ਦੋਖੀਆਂ ^{ਅਤੇ} ਦੋਖੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਰਦਾ ਹੈ । ਉਹ ਰੋਤਹੀਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ
 ਆਪ ਥਾਂ ਫੜ ਕੇ ਰਾਹ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ । ਉਹ ਆਪ ਮੁਕਤ ਹੈ ਅਤੇ
 ਸਿਸਕ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਵਾਉਂਦਾ ਹੈ । ਗੁਰੁ ਪਾਗਲ, ~~ਚੋਲ~~ ਬਾਦਸ ਚੋਲ

ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ, ਆਪ ਜੋਗੇਸ਼ਰ ਤੇ । ਗੁਰੂ ਮੈਂਦਾ ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਿਥੇ ਥੀ ਜਗਤ ਵਿਚ
 ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥ ਹਨ । ਉਹ ਸਾਕਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਅਤੇ ਵੀਰੀ ਝੋੜਾ ਤੇ ।
 ਵੀ ਅਨਗਿਹਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਨ ਜੋ ਜੋਥੇ ਜਤਿਗੁਰੂ ਸਾਡੇ ਜੁੜਦੇ ਹਨ ।
 ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਰਿਆਂ ਤਾਏਂ ਯਾਥੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਭਰੀ ਜਾਏ ।

ਜੋਥੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਗਮਰਾਜ ਜੀ ਫਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਂਦੇ ਸਾਮ ਦਿਤਾ ਤੇ । ਗੁਰੂ ਦਾ ਆਤਾ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਵੈਸ਼ ਹਨ । ਜਿਸ
 ਭੇਦ ਜਤਿਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖਿਰ ਕੇ ਮੈਂਦੇ ਸਾਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਤੇ ਉਸ ਜਤਿਗੁਰੂ
 ਨੂੰ ਮੈਂਦਾ ਸਰਾ ਸਮਝਕਾਰ ਕਰਨਾ ਤੇ ।

ਹਰਿ ਸਾਮੁ ਧੀਆ ਗੁਰਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ
 ਧਨੁ ਧੈਨੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਤਾ ਆਤਾ ॥
 ਤੇਉ ਜਤਿਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਕੇਉ ਸਰਾਸਮਝਕਾਰੀ
 ਜਿਤੁ ਮਿਸਿਲੈ ਹਰਿ ਸਾਮੁ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ॥

- ਪੰਨਾ ੫੬੨

ਇਹ ਜਤਿਗੁਰੂ ਥੀ ਸਿਫਤ ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਆਖਣੇ-ਸਿਖਾਂ-ਨੂੰ ਆਪ ਵੀ ਸਾਮ
 ਜਪਦਾ ਤੇ ਅਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਮ ਦਿੰਦਾ ਤੇ

ਉਹ ਆਤਾ-ਪਿਤਾ ਵੇਖ ਕੁਝ ਦਾਤਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ

ਇਹ ਤੇਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿਫਤ ਉਪਦਿਤ ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਭੰਡਾਰੀ ਤੇ ।

ਜੋਥੇ ਤੇ ਵਿਤਿਗਾਸ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਤਿਗਾਸ ਤੇ,
 ਵੇਦਾਂ, ਅਨੁਸ਼, ਰਿਖੀਧਰ, ਮੁਲੀਜਾਨ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਖੋਜਦੇ ਆ ਗੇ ਹਨ ।

• ਇਹ ਅਮ੍ਰਿਤ ਜਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਕੋਲ ਤੇ । ਬੈਠਦੇ ਦਾ ਸਾਮ ਜਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖ
 ਸਥਾਪਤ ਤੇ । ਜਤਿਗੁਰੂ ਸਾਮ ਸਾਡੇ ਰਬਾ ਰਬਾ ਤੇ । ਇਹ ਸਾਮ ਹੀ ਅਮ੍ਰਿਤ
 ਤੇ । ਜਤਿਗੁਰੂ ਸਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਵੀ ਦਾਤ ਦੇਂਦਾ ਤੇ । ਜਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਬਰਾ
 ਅਥਵਾ ਬਾਈ ਦਿਖ ਅਮ੍ਰਿਤ ਤੇ । ਜਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਸਾਡੇ ਦਿਖ ਅਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ।

ਜਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਬਥਾ, ਜਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਰਹਸ਼ ਅਤੇ ਉਹੇ ਦਿਹਾ ਦੀ
ਅਸ਼ਿਤੁ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਮਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਜਰਾਏ ਦੀ
ਬਿਥਾ ਤੇ ਦਿਹਾ ਗਰ ਬਿਥੀ ਹੈ।

ਅਸ਼ਿਤੁ ਨਾਮੁ ਮੈਰਿ ਦਸਾਏ ॥ ੧੬੧ ॥ ਮੇਰਾ ਭਤੁ ਦੁਖੁ ਭਾਏ ॥
ਅਸ਼ਿਤੁ ਚਾਣੀ ਜਰਾ ਜਗਾਏ ਅਸ਼ਿਤਿ ਅਸ਼ਿਤੁ ਪਾਵਹਿਆ ॥ ੧ ॥
ਉਥੇ ਵਾਗੀ ਜੀਉ ਵਾਗੀ, ਅਸ਼ਿਤੁ ਚਾਣੀ ਮੈਰਿ ਦਸਾਵਹਿਆ ॥
ਅਸ਼ਿਤੁ ਚਾਣੀ ਮੈਰਿ ਦਸਾਏ, ਅਸ਼ਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵਹਿਆ ॥ ੧ ॥

ਗਾਉ ॥ ਅਸ਼ਿਤੁ ਚੋਰੈ ਜਰਾ ਮੁਖਿ ਵੈਰੀ ॥ ਅਸ਼ਿਤੁ ਦੇਖੈ ਪਰਥੈ
ਜਰਾ ਜੈਵੀ ॥ ਅਸ਼ਿਤੁ ਬਥਾ ਕਰੈ ਜਰਾ ਦਿਨੁ ਗਤੀ,
ਅਦਰਾ ਆਪਿ ਜੁਲਾਵਹਿਆ ॥ ੨ ॥ ਅਸ਼ਿਤੁ ਰੋਗਿ ਰਤਾ
ਦਿਵ ਜਾਏ ॥ ਅਸ਼ਿਤੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਰੀ ਪਾਏ ॥ ਅਸ਼ਿਤੁ ਰਜਨਾ
ਚੋਰੈ ਦਿਨੁ ਗਤੀ ਅਸ਼ਿਤੁ ਅਸ਼ਿਤੁ ਪੀਆਵਹਿਆ ॥ ੩ ॥
ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਜੇ ਚਿਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ਤਿਸ ਰਾ ਦੁਖਮੁ ਮੇਰਿ ਨ ਜਾਏ ਕੋਈ ॥
ਦੁਖਮੇ ਦਰਤੈ ਅਸ਼ਿਤੁ ਚਾਣੀ, ਦੁਖਮੈ ਅਸ਼ਿਤੁ ਪੀਆਵਹਿਆ ॥ ੪ ॥
ਅਜਬ ਕੇਸ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਕੇਰੇ ॥ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਭੁਭਾ ਜਾਂਦਾ ਫੇਰੇ ॥
ਅਸ਼ਿਤੁ ਚਾਣੀ ਜਿਉ ਚਿਤੁ ਜਾਏ, ਅਸ਼ਿਤੁ ਜਬਰ ਦਸਾਵਹਿਆ ॥ ੫ ॥
ਘੇਰੇ ਘੇਰੇ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਪਰਥੈ ਸੋਰ ਜਥਾਏ ॥
ਘੇਰੇ ਪਰਥੈ ਜਗਾਏ ਪਾਇਰਿ ਘੇਰੇ ਭਗਿ ਭੁਭਾਵਹਿਆ ॥ ੬ ॥
ਕਿਉਰਹਿ ਵੇਖਾ ਕਿਉ ਜਾਗਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਰੀ ਜਬਰਿ ਜਗਾਈ ॥
ਤੇਰੇ ਭਾਵੈ ਦਿਰਿ ਅਸ਼ਿਤੁ ਦਸੈ, ਤੂੰ ਭਾਵੈ ਅਸ਼ਿਤੁ ਪੀਆਵਹਿਆ ॥ ੭ ॥

ਅਸ਼ਿਤੁ ਜਬਰੁ ਅਸ਼ਿਤੁ ਹਰਿ ਚਾਣੀ ॥ ਜਤਿਗੁਰੂ ਜੈਦਿਆ ਰਿਏ ਜਗਾਈ ॥
ਨਾਨਕ ਅਸ਼ਿਤੁ ਨਾਮੁ ਜਰਾ ਜੁਖਰਾਤਾ ਪੀ ਅਸ਼ਿਤੁ ਜਤੁ ਤੁਖੁ ਰਹਿ
ਜਾਵਹਿਆ ॥ ੮ ॥

ਮਾਰਗ ਮਾਰਗ ਤੇ ਪੰਨਾ ੧੧੨-੧੧੬

ਜਤਿਗੁਰੂ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਣੀ ਵਰਤਾਉਂਦੇ ॥ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਇਹ
ਉਪਜਾਥੀ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਇਹ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ
ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਉਪਜੀ ਜਾਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਸੁਰੀ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਤੀ ਜਿ ਸਥਾਇ ਹੋਤੇ ਹੈਗੁ ਰਾਇ
ਪਉਤਿ ਪਾਦਸ਼ਾਹੁ ਜੇ ਜਸੁ ਸਿਰਮੜੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੩ - ੧੩੪੬

ਜਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਉਚਾਰੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਭਾਵ ਵਹੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ॥ ਜਗ ਬਾਣੀਆਂ
ਚੋ ਸਰੋਤਸੁ ਹੈ ॥ ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਹਨ

ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਗਾਤੀ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਏ ਵਿਚਲੇ
ਜੀਵ ਦੇ ਮਨਾਂ ਤਰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੀ ਬਾਣੀ ਜਾਨੂੰ ਗੁਰੂ
ਤਰ ਪਹੁੰਚਾਈ ॥ ਪਹੁੰਚਾਏ ਦੇ ਸਮਝਦੇ ॥ ਇਹ ਗੁਰਗਾਨ ਹੈ ॥ ਇਹ
ਸਾਧਿਸਾਧ ਹੈ ॥ ਜੇ ਬਿਨੁ ਭਰ ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਾਰੀਏ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਫਲ
ਗੁਰਗਾਨ ਹੈ ॥ ਜੇ ਹਰ ਦਮ ਇਸ ਵਿਚ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਜਸੁ ਨੇੜੇ ਲਾਏ
ਫੁਕਰਾ ਅਤੇ ਹਰੀ ਕੋਲ ਦੁਆਰੇ ਹਰ ਦਿਨ ਸਾਤੇ ਕੋਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਕਥਾ ਹੈ

“ ਬਿਨੁ ਹਮ ਗੁਰ ਗਾਨ ਹਰਿ ਦਸ ਨਾ ਜਮ
ਹਰਿ ਕੋਲ ਨਾਨਕ ਉਰਿ ਹਾਰੀ ਹੈ ”

ਆਦਿ ਕਾਰ ਦੇਖੇ ਜੇਹੇ ਅਤੇ ਸਿਖਤ ਦਾਖੇ ਸੁਖਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਚਾਣੀ ਸਿਖੀ ਤਿਰੇ ਦਿਹਾ ਜੀ ਸਾਂਭੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਚਿਹ ਕਥਾਈ
 ਚਲਾਉਣ ਦਾਸਤੇ ਫੈਰਾ ਚੰਦੀ ਜਾਂ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਰਤਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ
 ਨੂੰ ਵਿਰਦਾਸ ਸੋਗ ਸੋਗ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਯਾਰ ਕਰੇ ਹੋ। ਯੁਗਾ ਤੋਂ ਜੁਗਾਈ
 ਜੀ ਯਾਰ ਕਰੇ ਹੋ। ਸਿਖਤ ਸੋਗ ਇਸ ਚੰਦਰੀ ਚਾਣੀ ਦੇ ਪੰਤਿਤ ਹੋ
 ਗਏ। ਉਹ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਸੋਗ। ਫੇਰ ਜੇਹੇ ਸੁਖਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਧਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣ
 ਸੋਗ, ਸਿਖਿਆ ਜਾਣ ਸੋਗ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਖਾਫੀ ਅਤੇ ਗਾਗਰ ਧੰਨ ਹੋ ਗਏ।
 ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਚਾਣੀ ਦੇ ਸੰਗਤ ਦਾਸਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਰਤ ਦੇ
 ਸਾਧਨ ਦਰਤੇ। ਚਾਣੀ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਦਿਹ ਉਚਾਰਣ, ਸਿਖਤ ਦਿਹ ਸਿਖਾਉਣ
 ਤੋਂ ਬਾਦ ਇਸ ਨੂੰ ਗਾਇਕ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕੀਤਾ।
 ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਧਿਕਾਸ ਨੇ ਇਸ ਧੁਰ ਕੀ ਚਾਣੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਾਰੇ
 ਦੁਆਰਾ ਗਾਇਆ ਅਤੇ ਕਸਾਰਾ ਗਾਈਆਂ ਪਾਏ ਗਾਇਆ।
 ਉਹ ਗਾਗ, ਉਹ ਗਾਗੀ, ਉਹ ਸਾਨ ਅਤੇ ਸਾਜੀ ਦੀ ਧੰਨ ਹੋ ਗਏ।
 ਅਜੇ ਤਕ ਚਾਣੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਰਚਾਧ ਸੋਗ ਅਸੇ ਦਿਹ ਪਾਦਸ ਸਕਾਸ
 ਰਖਈ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਧਿਕਾਸ ਨੇ ਚਾਣੀ ਉਚਾਰਣ ਕੀਤੇ ਸਿਖੀ,
 ਸਿਖਾਈ ਅਤੇ ਦਿੱਤਾ ਕੀਤੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਧਨ ਦੇਖ ਜੀ ਨੇ ਦੇਖ
 ਦਸਾਂਤ ਦੇ ਗਾਗ ਸਮੇਂ ਚਾਣੀ ਦਾ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਰਖਿਆ। ਚਾਣੀ
 ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਆਦਿਕਾਰ ਜੇਹੇ ਚਾਬਾ ਸਾਧਨ ਜੀ ਮੰਨੇ ਗਏ ਤਾਂ
 ਉਹ ਦੇਖੇ ਉਹਨਾਂ ਪਾਸ ਸਿਤਾਧ ਜੀ।

ਚਾਬਾ ਫਿਰ ਅਤੇ ਗਾਇਆ, ਸੀਤ ਧੁਸਤੁ ਧਾਰੇ ਚਲਦਾਗੀ ॥
 ਆਜਾ ਤਖਿ ਸਿਤਾਧ ਕਠਿ, ਕੁਜਾ ਚਾਂਗ ਮੁਸਰਾ ਪਾਗੀ ॥

ਸਿਖਾਇਆ

ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸਿਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਖਤ ਦੀ
ਸਿਖੀ ਗੁਰਮੁਖੀ 'ਤੇ ਹੋਈ। ਉਹ ਸਾਧਾਰਨ ਬਾਗੜ, ਕੜਮ, ਕੜਾਤ,
ਸਿੱਤਾਗਿਲਾਹੀ ਅਤੇ ਸਿਖਾਹੀ ਸਭ ਪੁਜ਼ਈਆਂ ਅਤੇ ਧੰਮ 'ਤੇ ਠਾਏ। ਗੁਰੂ
ਸਾਹਿਬ ਦੇਵੇਂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਧ ਦੀ ਕਿੱਤਾ ਤੇ

ਪੈਰੇ ਸੁ ਬਾਗੜ ਕੜਮ ਧੰਮ

ਧੰਮ ਤਾਂਗ ਧੰਮ ਅਸੁ ॥

ਧੰਮ ਸਿਖਾਹੀ ਸਾਹਿਬ

ਜਿਸੇ ਸਾਖੁ ਸਿਖਾਇਆ ਸਚੁ ॥

ਪੰਨਾ ੧੨੬੧

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵੇਂ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ
ਦੀ ਬਾਣੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਫਲਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ
ਕਰਕੇ ਸੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਈ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ
ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ
ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ
ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ
ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ
ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ

ਗੁਰਬਾਣੀ - ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ; ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ - ਗੁਰੂ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ, ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦੀ -
ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰ, ਗੁਰੂ ਪੰਥ - ਗੁਰੂ ਦੇ ਪੰਥ; ਗੁਰੂ ਦਿਤਿਆ - ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
ਦਿਤਿਆ, ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਦੇਵੇਂ ਸਾਹਿਬ।

ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵੇਂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਤੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਾਹਿਬ
ਦੇਵੇਂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ
ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ
ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ
ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ

ਤੂੰ ਤੀ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਸਫਰ ਸਮਝੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਥੇ ਵੇਖੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਆਪਣੀ
 ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੋਸ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ। ਇਤਿਹਾਸ ਦਸਦਾ ਹੈ ਆਖਿ ਚੀੜੇ ਨੂੰ
 ਪੀਯਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਕਦੇ ਦਿਹਾੜੇ ਦਿਹਾੜੇ ਜੀ। ਜਦੋਂ ਮਖੜਾ ਸੁਹਾ
 ਸੁਆਹ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਰਤ ਦਿਹਾੜੇ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਹ ਸਾਮਾਨ ਪੀਰ
 ਮਰ ਤੋਂ ਖੋਹੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਨਾਸ ਚੀੜੇ ਦੀ ਸ਼ੈ ਆਂਧੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ
 ਜੀ ਨੇ ਸਮੇਤ ਚੀੜੇ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਦਾਪਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਹਾ। ਜਦ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਬਾ ਬਰਾਹਮਾ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਸਫ ਤੋਂ ਉਠਾਂ
 ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਠਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਬਾਦਕੁਰ ਦੀ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਚੀੜੇ ਨਾਸ
 ਤੋਂ ਆਂਧੀ ਤੋਂ ਤਾਂ ਉਠਾਂ ਸਭ ਛੇਕੇ ~~ਸਭ ਛੇਕੇ ਉਠਾਂ ਤੋਂ ਕਿ ਕਿ ਇਹ ਨੂੰ ਸਾਮਾਨ~~

ਛੇਕੇ

ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀੜੇ ਦਾਪਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਹਾ। ਜਦ ਕੋਈ ਸਿਖ ਇਹ ਕੀਤਾ
 ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਰਹਿਮ ਦਿਖਾਏ ਦੇ
 ਸੁਪੁਰ ਇਹ ਚੀੜੇ ਕੀਤੀ। ਚਾਰ ਦਿਹਾੜੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਪ
 ਆਸਾਨ ਦਿਹਾੜੇ ਤੋਂ ਉਠਾਂ ਇਹ ਚੀੜੇ ਕੀਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ।
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਚੀੜੇ ਰਹਿਮ
 ਦੇ ਪਾਠੀ ਦਿਹਾੜੇ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੀ। ਇਤਿਹਾਸ ਦਸਦਾ ਹੈ ਕਿ
 ਇਥੇ ਤੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗਾਥਾ ਸਿਖ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿਹਾੜੇ ਚੀੜੇ ਅਗਲੀ ਤੋਂ ਦੀ
 ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਬਹਾਦਰ ਚੀੜੇ ਦੇ ਤੀ ਕੀਤਾ ਪੁਰ
 ਮਾਰੇ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ਅਸਲੇ ਦੀ ਜੋਗ ਦਿਹਾੜੇ
 ਹੋਏ ਤੋਂ ਪਰ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਗਰਿਬ ਸਾਧਿਕ ਦੀ ਚੀੜੇ ਦੇ ਆਸਰੇ
 ਗੁਰਿਆਈ ਰਾਖੀ ਰਾਹੀਂ ਉਠਾਂ ਪੀਯਾਰ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਜੋਗੇ ਇਤਿਹਾਸ
 ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਾਹੀਂ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨੀ
 ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਾ ਉਠਾਂ ਸਿਖ ਜਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਿ

ਬੂਝਾ ਬਤਾ ਕਿ ਜਾਨ ਉਪਾਇਆ ॥

ਬੇਰ ਬਤਾ ਕਿ ਜਾਨ ਤੇ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਉਹੀ ਗਰੀਬ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਅਨ੍ਹਿਤਸਰ ਦੇ
 ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੌਣ ਕਿਤੇ ਗਏ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਵਤ
 ਦੀ ਬੀੜ ਕਰਾਮਾਤ ਦੀ ਹੀ ਅਤੇ ਆਪ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਹੀ
 ਅਨ੍ਹਿਤਸਰ ਸੀ ਆਏ । ਪਰ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਤੈਲਾਂ ਰੇਗਿਧਤਾਂ ਅਤੇ
 ਪਾਤਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਦੀ ਚਰਨ ਛੋਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਗਈ ਉਥੇ ਉਥੇ
 ਗੁਰੂ ਆਏ ਉਧਾਰ ਗਏ ।

ਅਜ ਕਰਿਆਵਰਾਹੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦੇ ਬੇਅੰਤ ਅਖੀਰ ਅਤੇ
 ਸਭਿਜ ਪਾਠ ਤੇ ਹੋ ਰਿਹਾ । ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਸਭਿਕਰ
 ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਮਾਮਲੇ । ਇਹ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸਿੱਖਾ ਹੈ । ਇਹ ਗੁਰੂ ਦੀ ਹੀ
 ਸਿੱਖਾ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮੁਗਲਾਂ ਨਿਜ਼ਾਮੀ ਬੀੜ ਤਿਆਰ
 ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸਭਿਕਰ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੀ ਜਿੰਦ ਨੇ
 ਇਸ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦੇ ਆਲੇ ਸਭਿਕਰ ਸਾਹਿਬ ਰਖਤ ਦੇ ਸਭਿਕਰ ਦਿੱਤਾ ।

ਗੁਰੂ ਦਰ ਮੁਖ ਤੋੜ ਕਾਰਨ ਸਿੱਖ ਸੰਗਠਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤੀ
 ਵਾਰਾ, ਆਤਮ ਸਿਰਤਰ, ਗਿਆਨਦਾਨ ਅਤੇ ਸੁਰੇਤ ਸੰਗਠਨ ਬਣ
 ਗਿਆ । ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਉਤਾਰਾਂ ਉਤਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸਾਬਤ ਕਰਨ
 ਹਿੰ । ਗੁਰੂ ਵੇਲੇ ਅਨੇਕ ਮਾਮਲੇ ਆਤਮਕ ਬਣ ਜਾਣਗੇ ਹੀ ਇਹ ਬੀੜਾਂ
 ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਹੋਣਗੇ ਗਿਆ । ~~ਅਨੇਕਾਂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤੇਜੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਬਾਦ~~
 ਇਹ ਬੀੜ ਉਤਾਰ ਦੇ ਬਾਦ ਦੀ ਬਣ ਗਿਆ । ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੁਲੀਆਈ
 ਪਰਾਕਰਾਂ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਗੁਰੂ ਵੇਲੇ ਹੀ ਸੁਖ ਮੇਲੇ ਦਿੱਤਾ । ਗੁਰੂ ਉਤਾਰ
 ਖੁਸ਼ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਬਾਹੀ ਵੇਲੇ ਤੇ ਸੁਖ ਮੇਲੇ ਗਿਆ ।
 ਇਸ ਬੇਮੁਖਤਾ ਦੇ ਵੇਲੇ ਵਿਚ ਇਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਤੇਗ ਯੋਗ
 ਤੇ ਗਈ । ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਲੇ ਵੇਲੇ ਪੁਰਖੇ ਸਦੇਵੇ ਜਾਗ ਕੇ ਬਾਹੀ
 ਪੜ੍ਹੇ ਸਭ ਅਤੇ ਹੀ ਗਰੀਬ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਬਿਨ ਦੇਖੇ ਹੋਈ ਪਾਈ
 ਸਾਰੇ ਸਭ ਕਰੇ । ਉਤਾਰ ਦੇ ਹੀ ਪੁਤਰ ਪੋਤਰਿਆਂ ਦੇ ਸੁਖ ਦੀ ਪੁਤਰੀ

ਐ ਗਰੁ ਛੋਟੇ ਭਿਯੋ ਭੀ ਗਰੀਬ ਸਾਹਿਬ ਵਰੁ ਬਾਤੀ ਪਾਉਈ ਐ ਛੋਟੇ
 ਰਿਤੀ । ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿਲਾ ਜੀ ਐ ਭਿਯੋ ਅਨੁਭਵ ਤਾਂ
 ਘੀਰਾਂ ਦੇ ਪਾਦਸ ਪਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁੰਨੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਏ । ਜਪੁਜੀ ਜਾਂ ਹਰਿਗਮ
 ਆਪ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਣਾ ਛੋਟੇ ਰਿਤਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪੜ੍ਹਾ ਜੀ ਤਾਂ ਉਛਨੂੰ
 ਅਖੌਰੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜੀ । ਖਾਣ ਪੀਣ ਅਤੇ ਅਯਾਸੀ ਵਾ ਵੇਰੋ ਵਰੁ ਰਿਹਾਜੀ ।

ਜਾਗ ਜਿਸਨੇ ਘੁੱਟੇ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਤੇ ਜੇਹੇ
 ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਿਰ ਹੋਰੇ ਅੰਤ ਜਪੁਪਾਥ ਨਾ ਕਰੈਂ ।

ਤਿਸ ਤੋਂ ਕੇ ਸਤੀ ਧੁਪ ਰੀਪ ਕੀ ਕਾਂ ਘਬਯਤੀ
 ਪਾਉ ਹੈ ਨਾ ਬਾਤੀ ਮੂਜ ਖਾਤ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਪਾਏਂ ।

ਜਪੁਜੀ ਨਾ ਹਰਗਮ ਸੁਨੈ ਪੜ੍ਹੇ ਕਦੀ ਖਾਸ

ਅੰਤ ਪੜ੍ਹਤ ਏ ਪਾਸ ਹਾਂਸ ਤਿਸ ਯੋਂ ਹੋ

ਕਾਂ ਹੋਘ ਘਰਿਗ ਹੈ ਗਰਿਗ ਪੁਕਾਰੈ ਜੋ ਤੂੰ

ਜਹਿਗ ਮੈ ਆਇ ਤੁਰਮੇ ਰਬਾਇ ਤੈ ਤੋਹੇ ।

ਦਿਸ ਕਾਤਰ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤੇਰਿਆ ? ਜਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸੀ ਜਤਿਗੁਰੂ ਗਮ ਸਿਲਾ
 ਜੀ ਵਾ ਉਹੇ ਦਿਵੇਂ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਕਾਸੀ ਘੋਸੀ ਹਾਤ ਮਿਠੇ ਸੂਰਜ ਉਹੇ
 ਹੋਰੇ ਹੈ । ਜਤਿਗੁਰੂ ਗਮ ਸਿਲਾ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਵਾ ਛੋਟੇ ਤੋ
 ਕੇ ਰਿਤਾਂ । ਅੰਤ ਅੰਤ ਜਾ ਕੇ ਈ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਕੀਆਂ ਘੀਰਾਂ ਸਭ ਸਭ ਕੇ
 ਆਪਣੀ ਵਰਤਾਰ ਨਾਤ ਬਾਤ ਪ੍ਰੰਤੂ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਿਆਂ ।
 ਅਜਰੁ ਦਿਰ ਅਵਲਯਾਨ ਜਮੇਂ ਦਿਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਤੇ ਭੀ ਗਰੀਬ ਸਾਹਿਬ
 ਵਾ ਕੇ ਆਦ ਜਤਿਗੁਰੂ ਅਨੁਭਵ ਰਿਹਾ ਹੈ ਦਿਸ ਐ ਜਾ ਕੇ
 ਜਤਿਗੁਰੂ ਗਮ ਸਿਲਾ ਜੀ ਦੇ ਹੀ ਰਜੀ ਹੈ । ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿਲਾ
 ਜੀ ਪੀਥ ਪਰਵਾਨ ਦਿਰ ਉਧ ਜਮੇਂ ਵਾ ਵਰਤਾਰ ਕਰੇ ਹਨ

੨੨੨ ਨੇੜੈ ਤੇ ਭੋਗ ਗ੍ਰੰਥ ਤੀ ਕੇ ਪੈੜ ਥਾਹੁ
 ਮੋਗੇਤ ਕੇ ਕੋਠ ਥੈੜੈ ਥੈੜੈ ਰਚਨਾ ਰਹੀ ।
 ਦਿਖਾਸਨ ਕਹਿ ਹੈ ਸੁਕੇਸੁ ਦੇਸ ਰਾਤ ਜੀ ਤੈ
 ਦਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਆਤਿ ਗਥੈ ਰਚਨਾ ਪਗੀ ।

ਜੇ ਜਗ ਰਾਤ ਨਾਹ ਦੇਖਿਆ ਭਾਏ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗਮ ਸਿੰਘ ਤੀ ਵੇਰੇ
 ਸ੍ਰਿਕਾਇਆਂ ਅਮਰ, ~~ਦੁਖ ਦੁਖ~~ ਸੁਕੇਸੁ ਦਿਖਾਸਨ ਅਤੇ ੨੨੨ ਯੋਗ
 ਦੀ ਦਿਖਾ ਸਿਰਤ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਤੀ ਕੇ ਆਪੁ ਦੀ ਦੁਹ
 ਦਿਹ ਜੀ ਕਹਿਤੀ ਸੀ ।

ਨਾਟਿ ਨਿਦਾਨਾ ਨਾਤੈ ਪੂਜਾ ਨਾਦਿ ਕਰਾ ਸੁਜਾਈ ॥
 ਮੁਟਿਆ ਜੀਵਦਿਆ ਗਤਿ ਤੇਵੈ ਜਾਂ ਸਿਰਿ ਪਾਈਐ ਪਾਈ ॥
 ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਖੁਬੇ ਜੈਤਾਨੀ ਦੇਸ ਰਾਤ ਨ ਭਾਈ ॥
 ਦੁਠੈ ਤੇਇਐਂ ਤੇਇ ਦਿਖਾਵਨੁ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਈ ॥
 ਦੁਠੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਮਾਰ ਕਥਾਹੁ ਜਥੈ ਪੜ੍ਹਾ ਤੇਵੈ ॥
 ਦੁਠੈ ਘਾਹੁ ਚਰਤਿ ਸਿਤਿ ਸੁਹਾਗੀ ਸਾ ਧਰਾ ਰਹੀ ਦਿਖੈ ॥
 ਤਿਤੁ ਪਿਛਿ ਤੇਸ ਜਗ ਕਰ ਪੂਜਾ ਪਇਐਂ ਕਾਰਨੁ ਜੈ ॥
 ਗੁਰੂ ਸਮੁੰਦੁ ਨਹੀ ਭਭਿ ਸਿਖੀ ਨਾਤੈ ਤਿਤੁ ਦਰਿਆਈ ॥
 ਨਾਨਕ ਜੇ ਜਿਹ ਖੁਬੇ ਨਾਦਿ ਨਾਗੀ ਤ ਜਤ ਚੇਰੇ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ॥

— ਪੰਨਾ ੧੫੦

ਬੋਝੇ ਕੁਧਰਾਂ ਦਿਹ ਦਿਹ ਆਖਿਆਂ ਤਾ ਕਰਨਾ ਤੈ ਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦੇ
 ਪਥਰਾਹ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਹੀ ਤੇ ਕਾਰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗਮ ਸਿੰਘ ਤੀ ਕੇ
 ਕੀਤੇ ਉਹ ਕੁਧਰਾਂ ਦਿਹ ਦਿਖਾਸਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਤਾ ਕਰਨੇ । ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਗਮ ਸਿੰਘ ਤੀ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਨਾਥ ਜੀ ਦੀਆਂ ਉਹ ਤੁਹਾਂ ਮੁੜ

ਸਾਕਸ਼ੀ ਸਭ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਈ ਅਜੇ ਸਾਹਿਬ ਦਿਰ ਦਰਸਾ ਦਿੱਤਾ

ਦੁਖ ਭੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਭਰੇ
ਸੁਣੀ ਜਗੀ ਚਾਣੀ
ਜੀਤ ਜਾਜਨ ਉਥੇ ਜਗਨੇ
ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ

ਜਤਿਗੁਰੂ ਗਮ ਸਿੱਖ ਜੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜਾਣ ਚਾਰ ਚਾਰੋ ਸਰਗਰ ਦੋ
ਜੇ ਸਖਤੀਆਂ ਗੁਰੂ ਤਰੀ ਸਿੱਖ ਜੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ
ਉਹ ਘਰੁ ਤੀ ਦਰਦਨਾਕ ਦਿਤਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਜਾਪ ਸੈਠਤ
ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤੇ ਵੀ ਪਾਚੈਰੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਘੋਰ
ਜੰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜਤਿਗੁਰੂ ਤਰੀ ਸਿੱਖ ਜੀ ਅਤੇ ਸਾਧਕਾਂ ਸਿੱਖਾਂ
ਨੇ ਤੇ ਤੀਰੇ ਇਹ ਅਖੀਰ ਪਾਠ, ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠ, ਦਰਸ਼ਨ ਗਰੀਬ
ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ ਸਾਧ ਸਿਮਰਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੀ
ਯੋਗ। ਸੁਣੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਇਹ 'ਭੋਰੇ' ਦਿਰ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਅਤੇ ਜਦ ਇਹ ਦਾਸ ਪੁਰਿਸ਼ ਦਾ ਛਾਪਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਠ ਦੁਜੇ
ਥਾਂ 'ਭੋਰੇ' ਕੇ ਉਥੇ ਤੁਰ 'ਤੇ' ਅਗੇ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਦਿਤਿਆ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭੋਰੇ ਦਿਰ ਪਤਿਤੀ ਦਾ ਖੁਰੂ ਕੇ ਸਖਾਂ ਦੀ
ਤਾਦਾਰ ਦਿਰ ਜੇ ਪਾਠ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਹ ਜਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੱਖ ਜੀ
ਦੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾਰ ਦਿਰ ਹੋਏ। ਜਤਿਗੁਰੂ ਗਮ ਸਿੱਖ ਜੀ ਦੇ
ਦਰਸ਼ਨ ਸਮਿਤ 'ਤੇ ਦਾਸ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਖ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਕੀਤੇ ਹੋਏ।
ਇਸ ਤੋਂ ਦਿਸਦਾ ਅਖੀਰ ਪਾਠ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਗਰੀਬ ਦੇ ਪਾਠ ਅਹੁਰਿਤ
ਹੋਏ। ਪਰਾਂ ਦੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਅਤੇ ਅਜੇ ਕਾਰਜਾਂ ਪੈਰੋਰੀ ਪਾਠ
ਕਰਦਾ ਰਾਜਗੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਚੰਡੀ ਦੀ ਦਾਸ, ਉਤਰ ਸਿਮਰਨ ਯੋਗਾਂ
ਦਰਸ਼ੀਆਂ ਅਦ ਯੋਗ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੀ ਇਹ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਸੁਰੀ ਬਹੁ ਸਰਬੀ
ਤੋਂ ਜੇ ਜਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੱਖ ਜੀ ਦੇ ^{ਆਪ ਸੁਣੇ ਅਤੇ} ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਤੋਂ ਕਰਦੇ

੨੦੩੫੧੧ ਦੋਹੇ ਦੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ
 ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਦੋਹਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਸ਼੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ
 ਵਿਚ ਉਸ ਜਨੇ ਹੋਇਆ। ਜਦ ਆਪ ਦਾ ਵਿਦਿਆ ਅਧਿਆਪਕ ਰਹਾਪਰਾ ਚੰਦੀ
 ਖਾਨਾ ਦੀ ਸੀ। ਆਪਨੇ ਬੇਬੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਮੁਠੇਰੇ ਆਪ ਗੁਜ਼ਰੇ,
 ਮੁਠੇਰੇ ਏਥੇ ਦੇ ਬੇਬੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ, ਆਪਨੀ ਦਾਸਤ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀ
 ਵੇਖਿਆ, ਆਪਨੀ ਸੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਵੇਖੀ, ਤਿਥੇਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਜਨੇ ਤੇ ਵੀ
 ਸੰਘੇ ਅਤੇ ਸੋਧੀ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਦੋਹੇ ਨੂੰ ਵੀ ਘੋਸ਼ਿਆ ਹੈ। ੧੨ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਦੀ ਰੁਖ ਰੁਖ ਦੀ ਜਾਤੀ ਵਿਚ ਆਪ ਸਪੁਰਦ ਚੁੱਕਾ ਗਿਆਨੀ ਦਾਸ
 ਸਿੰਘੇਰੇ ਹੋ ਜਾਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਆਪ
 ਖੇਤਰ ਅਧਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਗਤੀ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ।
 ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਚਰਚਾ ਹੈ। ਆਪ ਸਭ ਤੋਂ
 ਅਤੇ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂਗਾਥੀ ਦੇ ਹੋ ਜਾਨ। ਸੰਗਤ ਸਾਰੇ
 ਜਨੇ ਤੇ ਸਭ ਚਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਰਿਕ ਦੇਵੇ ਤੇ
 ਜੀਵਨ ਹੈ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਸੁਖ ਸਰਾ ਦੀ ਸੁਖ ਦੇ ਰਸਾਤਲ ਦੇਵੇ ਆਪ
 ਦਾ ਰਸਾਤਲ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸੁਖ ਦੇਵੇ ਸੰਗਤ ਰੱਖਾ। ਕਿਸੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੀ ਹੀ ਹੋਏ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸੁਖ
 ਵਿਚਾਰ ੧੨ ਚਾਰ ਜੁਆਨ ਸੁਭੇ ਵਿਚ ਹੈ ਆਪਨੇ ਅਧਿਆਤਮ
 ਅਤੇ ਸਰਾਗਰ ਦਿਲੇ ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਾਸ ਦਾ ਵੇਰਾ
 ਸੰਗਤ ਦੇਵੇ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਗਈਆਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ,
 ਮੁਠੇਰੇ, ਅੰਤਰਿਕ, ਸੁਖਿਆਰ, ਆਦਿ ਇਤਿਹਾਸ ਚਾਰੇ ਤੇ
 ਬੇਸਿਧਾਰ ਸਿਰਧਾਰ ਰਾਗਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਥੇ ਚੜ੍ਹ ਸਾਈਆਂ ਚਾਰੇ
 ਤੇ ਸੁਖ ਸਿਰਧਾਰ ਆਪਨੇ ਦਰਸੀਆਂ ਆਪ ਦੇ ਆਉਂਦੇ
 ਰਹਾਈਆਂ ਹਨ। ਸੰਗਤਾਂ ਆਪਨੇ ਖੇਤਾਂ ਆਪਨੇ ਦੀਆਂ ਵੀ ਤਿਆਰੀ,

>

ਸੰਗੀਤ ਸਿਖਿਅਕ ਪ੍ਰੋ. ਕੇਸਰੀ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦਾ ਖਰਚਾ, ਸਾਮਾਜਿਕ ਵਿਚਿਅਕ
 ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਜ਼ਾਨ ਆਯੋਜਨ ਅਤੇ 'ਤੇਰੇ' ਯੁੱਧ ਸਾਰੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ
 ਵਿਖੇ ਪਾਏ ਵਰ ਯੋਜਨਾ ਪਰ ਕਿ ਇਹ ਵਰਗ ਅਧਿਆਪਕ ਦਾ ਪਾਠਕ ਵਰਗ
 ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਸਿਖਿਅਕ ਸਿਖਿਅਕ ਜਾਏ । ਸਾਰੀ ਤਾਰੀਖਾਂ ਗਰਾਂ ਅਤੇ ਗੁਰਗਰੀ
 ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰਗਰੀ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਆਪ ਤੀ ਦੇ
 ਅਧਿਐਨ ਖਰਚੇ ਵਰਗੇ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚ ਪਾਰਿਵਾਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ।
 ਇਹ ਸਾਰੇ ਗੁਰੂ ਸਾਰੇ ਸਰਗਰਮ ਅਧਿਐਨ ਅਧਿਐਨ ਦਾ ਦੁਰਮਾਨ ਤੇ ਆਪ ਤੀ
 ਦੇ ਪਾਠਕ ਗੁਰਗਰੀ ਗਰੀ: ਗਰੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਚ ਉਥਨੂੰ ਰੋਗਾਂ ਤੇ
 ਗੀਤ ਤੇਗੀਨੇ ਨਾਮ ਪਾਉਂਦਾ ਦਾ ਕਰਮ ਹੈ ।

ਗੁਰਗਰੀ ਦੀ ਆਗੀ ਮੁੱਢਲੀ ਤੀ ਖਰਚੇ ਤੇ ਆਗੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ
 ਅਧਿਐਨ ਉਥਾਈ ਆਏ । ਇਸ ਵਿਚ ਵਰਗੀਆਂ ਗਰੀਆਂ ਰਗਾਂ ਗਰਾਂ ਦੀ
 ਆਪਣੀ ਮੁੱਢਲੀ ਹੈ । ਸਿਖਿਅਕ ਵਿਚ ਵਰਗ ਹੈ ਕਿ ਸਿਖਿਅਕ 'ਤੇਰੇ'
 ਗੁਰਗਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਇਕ ਗੁਰੂ ਸਾਧਿਕ ਦੇ ਆਪਣੀ ਗੁਰਗਰੀ ਉਥੇ ਨੂੰ
 ਸੋਧ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਰਿਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕ ਗੁਰੂ ਸਾਧਿਕ ਦੇ
 ਗੁਰਗਰੀ ਦਾ ਪਾਠ ਗੁਰੂ ਦੇ ਇਕ ਸਿਖ ਨੂੰ ਰਖੇਗੇ ਅਧਿਐਨਾਂ ਸਨ ।
 ਗੁਰਗਰੀ ਸੁਰਤ ਤੇ ਉਥੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਰਿਸਿ: ਗੁਰਗਰੀ ਸੁਰਤ ਅਤੇ
 ਅਧਿਐਨ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਰਖਿ ਰਿਸਿ: ਸਾਧਿਕ ਦੇ ਜਪੁਕੀ ਸਾਧਿਕ
 ਦਾ ਰਗਾਂ ਗਰਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪਾਠ ਸਰਗਰਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਗਰੀ ਦੇਣ ਨੂੰ
 ਰਿਸਾ ਰੇ ਗਰੇ । ਸਿਖਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਪ੍ਰੋ. ਰੇ ਰੇ ਰੇ ਉਥੇ ਨੂੰ
 ਦੇ ਰਿਸਾ ਰਿਸਾ । ਗੁਰੂ ਰਿਸਿ: ਸਿਖਿਅਕ ਤੀ ਦੇ ਰੇ ਰੇ ਇਕ ਰਾਗ
 ਦੇ ਰੇ ਰੇ ਗਰਗਰ ਰਖੇਗੇ ਅਧਿਐਨਾਂ । ਸਿਖਿਅਕ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪਤੀ

" ਰਗੇ ਕੀ ਸਿਧਿ ਰਗੇ ਆਏ ਕੇ ਆਏ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤ "
 ਸਿਖਿਅਕ ਅਧਿਐਨ ਵਿਚ ਰਗੇ ਕਿ " ਰਗੇ ਪੁਰਖ ਦੀ ਰਗੇ ਕੀ ਰਗੇ
 ਰਗੇ ਪੁਰਖ ਦੀ ਆਗੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਰੀਤ ਪਤੀ ਹੈ "

ਜੁੜੇ ਨਿ ਅਖਰ ਨਿਹ ਤੁਮ ਤੋ

“ ਕਰਤੇ ਕੀ ਨਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ ਕੈ ਜਾਣੇ ਗੁਰੂ ਜੁਗਾ ”

ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗਤ ਜਾਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੁਗਮ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ।

ਅਸੀਂ ਅਸਥਰ ਖੋਲਿਅ ਜਾਂਦਾ ਤੋ ਕਿ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਧਾਰਮਕ ਆਗੂਆਂ
ਤੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦੀਨ ਜੁਗੇ ਦੇ ਅਖਰ ਜੁਗੇ ਜਾਣੀ ਗੁਰਦਾਣੀ ਗਤਤ
ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਐ ਕੰਧੀ ਦਾ ਸਤਿ ਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਇਆ
ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ।

ਇਸੇ ਕਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਜਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਬੰਗਾਂ ਗਗੀਆਂ ਦਾ
ਸਥਰ ਉਚਾਰਨ ਬਦਲਾਅ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਧ ਕਰਾਉਣ ਵਲ ਜਿਯਾਤ ਦਿਉਂਦੇ
ਪਿਆਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ । ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਗੀਆਂ ਹਨ । ਦਿਵਿਅ ਸੰਸਾਰ
ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੱਡੇ ਮੋਰਿਆਂ ਤੇ ਸੁਧ ਪਾਠ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕਰਕੇ ਕੇ ਜੇਤੂਆਂ
ਨੂੰ ਮਾਮ ਜਫਾਮ ਦਿੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਤਜੁਗੀ ਗਗੀਆਂ ਦੇ ਉਚਾਰਣ
ਵੇਰੇ ਵੀ ਸਿਰੀ ਸਿਰੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਰਿਆਰਾ ਪਰੋਖਤੁ ਹੋਰਾ ਹੈ । ਤਾਦ ਉਤ੍ਰਾ ਅਰਿਆਰਾ ਚਿਰ
ਉਤ੍ਰਾ ਪੁਰਖ ਹੋਰਾ ਹੈ । ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਗੁਰੁ ਪੁਰਖ ਵੀ ਹੋਰਾ ਹੈ ।
ਮਨੁਖ ਕਿਉ ਜਿਹਾ ਬਣੇ, ਉਸ ਜਿਖਰਾ ਰਾ ਮਨੁਖ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਰਾ ਹੈ ।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਿਖੀ ਦਿਖਾਸੁ ਰਾ ਸੁਤਿਤਾ ਮਾਤਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਰਾ
ਹੈ । ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਰਾ । ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਾ ਦੁਰਮ,
ਬਦਲਾ ਹੀ ਇਹ ਦਿਖੀ ਦਿਖਾਸੁ ਹੋਰਾ ਹੈ । ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਾ ਚਰਣ
ਉਸ ਰਾ ਅਮਰ ਹੋਰਾ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਧਰਤ ਮਿਸ਼ਾਸੀ ਹੋਰਾ ਹੈ । ਸਤਿਗੁਰੁ
ਹੀ ਬੰਦਾ ਬਾਣੀ, ~~ਉਸ ਸਤਿਗੁਰੁ, ਉਸ~~ ਬਾਣੀ, ਸਤਿਗੁਰੁ,
ਅਧਿਆਤਮਕ ਅਤੇ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁਖੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸਿਖਦੀਵੇਂ
ਸਭ ਗੁਣ ਹੀ ਜਿਖ ਦਾਖਤ ਦਿਖਾਸੁ ਹੋਰਾ ਹੈ । ਇਤਿਹਾਸ ਵੀ
ਇਸ ਗੁਰੁ ਰਾ ਗਦਾ ਤੋਂ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇ ਦੁਰਮ ਸਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ
ਮਾਫਤਾਦਾਂ ਸਚਾਪਤ ਹੋਰਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਖੀਆਂ ਸਤੀਆਂ ਹੋਰਾਂ ।
ਕਿਸੇ ਜਨੇ ਗੁਰੁ ਸਾਧਿਕਾਸੁ ਨੂੰ ਜੇਹੀ ਟੋਪੀ ਰਿਤੀ ਜਾਂਗੀ ਧੀ । ਅਜ
ਦੁਰਮਾਨ ਗੁਰੁ ਹੀ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਜਨੇ ਗੁਰੁ ਦੇ ਚਰਣ ਨੂੰ ਬੰਦੇ ਅਧੀਨ
ਅਸ਼੍ਰਿਤ ਕਰੇਗਾ ਧੀ । ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ
ਅਸ਼੍ਰਿਤ ਤਿਆਗ ਕਰ ਰਾ ਦਿਖੀ ਤੋਰੀ । ਇਹ ਸੱਤ, ਤੇ ਗੁਰੁ ਦੇ ਦਾਸ
ਦਿਹਾ ਹੈ । ਅੱਜ ਦੇ ਅਸ਼੍ਰਿਤ ਹੀ ਅਗੀ ਜਾਤੀ ਤੋਂ ਗੁਰੁ ਦੇ ਦਾਸ
ਦਿਹਾ ਹੈ । ਪਾਠ, ਹੋਮ ਜੰਗ, ਸਿਖਰਾ ਕੀਰਤਨ, ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ, ਖਾਣਪਾਣ,
ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੁਰੁ ਕੀਤਾਂ ਜਿਖ ਦਾਖਤ ਦਿਖਾਸੁ ਕਰੇ ਸਾਜੀ ਹਰ
ਕਿਉਕਿ ਇਹ ਗੁਰੁ ਰਾ ਦੁਰਮ ਹੈ । ਇਹਨਾਂ ਧਿਕੇ ਜੋ ਤਰਕ ਹੈ
ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਹਰਾ ਹੈ । ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਦੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਰਦੇ ।
ਸਿੱਖ ਰਾ ਫਰਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗੁਰੁ ਦੇ ਦੁਰਮ ਨੂੰ ਬੀਨਾਦਰੀ ਸਾਰ ਤਗਤੀਆਂ
ਤੋਂ ਕੇ ਅਮਰ ਦਿਖਾਸੁ । ਇਹ ਇਸ ਗੁਰੁ ਹੀ ਦਿਖਾਸੁ ਦਿਖਾਸੁ
ਮੁਖਾਂ ਦੇ ਗੁੰਬ ਸਿਖੇ ਜਾ ਕਰੇ ਹਰ ਦਾਸਾ ਦੱਤਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ

ਦਿਰਦਾਸ ਜੋਰ ਪਯਾਹਾਂ ਦੇ ਡੇਰ ਤਾ ਸਵਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹੁਣ ਤਾਂ
 ਦਿਲਾਖਿਆਂ ਤੋਂ। ਅਸਲ ਤੋਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਉਤੇ ਆਸਰ ਰਹਿੰਦਾ।
 ਇਸ ਦਾ ਜੋਰ ਦੀ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਕਿਸਾ ਦੀ ਯਾਰਾ ਵਰਗੀ। ਗੁਰੂ ਦੀ
 ਕਮਿਆ ਇਸ ਸੁਧਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਕਪਾਟ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਸਾਫ਼ ਦੇਖ
 ਜੀ ਮਗਰੋਂ 'ਜਪੁਜੀ' ਸਿਰ ਰੱਖ ਉਠਾਏ ਹਨ, 'ਅਤਿ ਦਿਲੀ ਰਤਨ
 ਅਵਾਹ ਮਾਫਿਕ ਜੋ ਇਕ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ'।

ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਆਪਾਸ ਆਪਸੀ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਕਿ ਦੁਖੀਆਂ
 ਤੋਂ ਦੁਖੀਆਂ ਹੁੰਦੇ ਪਾਉਂਦੇ ਦਾਸੇ ਤਾਂ ਮਾਂਜ ਚੁੱਕੇ ਸੁਧ ਸੀਤਾ ਤੇ ਦਿਲਾ
 ਦਰਿਆ ਜੋਰੇ ਤਾਂ ਜੀ ਹੁੰਦੇ ਭੀਰ ਕੇ ਹਾ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਧਾਸ ਰੇਗਾ।
 ਇਹੋ ਜੀ ਦਿਰਦਾਸ ਸੁੰ ਆਪਣਾ ਸਭ ਸੁਧ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੇਰੇ ਜੀ ਗੁਰੂ
 ਕੀ ਸੁਧਰ ਆਸਰ ਰੇਗਾ। ਇਸ ਸਭ ਦੀ ਸੁਧੀ ਦਾਸੇ ਦੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਹੀ ਭੇਜੇ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਿਸਾ ਕੀਤੀ ਤੋਂ। ਆਪ
 ਸਭ ਜੇਰੇ ਦਰਦੇ ਸਿਖਾਂ ਸੁੰ, ਸਮ ਜਿਸਰੇ, ਗੁਰਦਾਸੀ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਰਾ
 ਸਾਫ਼ ਭੇਜੇ ਕੇ ਰਖਦੇ ਹਨ। ਗੁਰਦਾਸੀ ਦੇ ਪਾਠਾਂ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦੇ
 ਖਾਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ। ਇਸੇ ਦਾਸੇ ਆਪ ਜੀ ਚਾਹਤ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਉਤਮ
 ਡਪਾਈ ਸਤਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਧਵਾਸੀ ਸਿਤਫੇਮ ਦੇ ਗੁਟਕੇ ਤਿਆਰ
 ਕਰਦਾਉਣੇ ਤੇ ਉਤਮ ਸੇਵਕਾਂ ਸੁੰ ਭੇਜੇ ਹਨ। ਸਾਧਵਾਸੀ ਸਿਤਫੇਮ ਦੇ
 ਸਦਾ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਵਾਹਤ ਰਹਿੰਦੇ ਆਸਰ ਤੋਂ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
 ਆਪ ਜੀ ਕਿਸਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਾਤੇ ਮਨਾਂ ਤੇ ਦਸਾਉਣੇ,
 ਸਾਧੀਆਂ ਉਤਰਾਂ ਉਤਰਾਂ ਸੁੰ ਦੀ ਧਿਆ ਕਰਨ

ਜਗਦੀਤ ਸਿੰਘ 'ਦਰਿਆ'